

Μαριάννα Τζιαντζή

Όσο η γενιά της κρίσης δεν αποκτά τον πρώτο λόγο στην υπόθεση της εξέγερσης, τόσο η «νιότη του κόσμου» θα απομακρύνεται.

Πολλές φορές έχουμε ακούσει ότι «ο κομμουνισμός είναι η νιότη του κόσμου». Όμως στις πρόσφατες εκλογές οι βιολογικά νέοι δεν φάνηκαν να έχουν μια τέτοια άποψη.

Σύμφωνα με τα exit rolls, στις 26/5 η ηλικιακή ομάδα των 17-24 χρόνων έδωσε την πρωτιά στη Νέα Δημοκρατία, με περίπου 30% και τη δεύτερη θέση στον ΣΥΡΙΖΑ με διαφορά γύρω στο 7%. Υπάρχουν κάποιες διακυμάνσεις ανάλογα με το κανάλι που παρήγγειλε το exit roll, όμως η γενική εικόνα είναι περίπου αυτή. Η Χρυσή Αυγή φάνηκε να πήρε υψηλότερο ποσοστό από τον πανελλήνιο μέσο όρο της, ενώ πολύ χαμηλό ήταν το ποσοστό του ΚΚΕ.

Χωρίς μια συστηματική επιστημονική έρευνα, είναι αδύνατο να εξαγάγει κανείς σχετικά αξιόπιστα συμπεράσματα. Ωστόσο, ακόμα και αυτά τα αποσπασματικά στοιχεία δείχνουν ότι ανάμεσα στους νέους και την Αριστερά υπάρχει μεγάλη απόσταση. Κάτι που διαψεύδει την εικόνα που έχουμε από τις περισσότερες κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις των τελευταίων χρόνων, στις οποίες οι νέοι δίνουν συνήθως τον τόνο.

Ωστόσο, αυτή η μαχητικότητα των νέων, ιδίως όπως εκφράστηκε στο αντιφασιστικό και αντιρατσιστικό μέτωπο, δεν είναι έκφραση μιας γενικότερης πολιτικοποίησης. Ας αναλογιστούμε ποια ήταν η τελευταία φορά που είδαμε έναν νέο ή νέα να διαβάζει εφημερίδα σε δημόσιο χώρο. Ασφαλώς οι περισσότεροι ενημερώνονται, στο βαθμό που ενημερώνονται, διαδικτυακά, μέσω ιστοσελίδων, τούιτερ και φέισμπουκ, όμως η ανάγνωση χάρτινης εφημερίδας περιορίζεται σήμερα είτε στην τρίτη ηλικία είτε στους λεγόμενους opinion makers, και μάλιστα στους εύπορους, στους διαμορφωτές της κοινής γνώμης. Αυτή είναι η πικρή αλήθεια.

Τα χρόνια της διακυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ (με ή δίχως ANEL) δεν έδειξαν στους νέους το φωτεινό πρόσωπο της Αριστεράς

Οι νέοι λοιπόν ψήφισαν Μητσοτάκη. Εδώ δεν ισχύει το «ο λαός δεν ξεχνά τι σημαίνει Δεξιά», αφού οι περισσότεροι δεν είχαν γεννηθεί όταν η Δεξιά έδειχνε το πιο αποτρόπαιο πρόσωπό της. Όμως και τα χρόνια της διακυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ (με ή δίχως ANEL) δεν έδειξαν στους νέους το φωτεινό πρόσωπο της Αριστεράς.

Ασφαλώς οι νέοι ψηφοφόροι επηρεάστηκαν από τους γονείς τους, όχι με την έννοια ότι οι τελευταίοι τους έβαλαν το σταυρωμένο ψηφοδέλτιο στο τσεπάκι, αλλά επειδή η δραματική εισοδηματική επιδείνωση των νοικοκυριών διαπότισε και διαποτίζει αρνητικά τη ζωή όλων των μελών της οικογένειας. Αν ρωτήσουμε οποιονδήποτε εκπαιδευτικό με κάποια πείρα από σχολική αίθουσα, θα μας μιλήσει για το πώς, χρόνο το χρόνο, αλλάζει η συμπεριφορά των μαθητών, για το πώς τα παιδιά γίνονται πιο ανασφαλή, αγχωμένα ίσως

και επιθετικά. Η κρίση ή μάλλον η διαχείρισή της από τις κυβερνήσεις της τελευταίας δεκαετίας άφησε βαθείς πληγές σε όλους, μικρούς και μεγάλους.

Οι νέοι δεν είναι αντικομμουνιστές παλαιάς κοπής. Απλώς η συντριπτική τους πλειονότητα αδιαφορεί και για τον κομμουνισμό και για τους συλλογικούς αγώνες ενώ από τον υπαρκτό σοσιαλισμό βλέπουν μόνο τη θλιβερή κατάληξή του. Εργασιακά οι νέοι είναι το πιο καταπιεσμένο κομμάτι της κοινωνίας, αφού οι περισσότερες προσφερόμενες θέσεις εργασίας για νέους είναι εξαιρετικά κακοπληρωμένες ενώ σε πολλές περιπτώσεις είτε αυτοί πληρώνονται με «μαύρα» είτε εργάζονται 8ωρο ή και 10ωρο, όμως οι εργοδότες τούς ασφαλίζουν για 4ωρο. Συχνά δεν συζητούν για το ποια δουλειά θα ήθελαν να κάνουν, αλλά για το ποια χώρα είναι πιο πιθανό να τους δεχτεί σαν μετανάστες.

Προκειμένου να αποδειχτεί ότι ο κομμουνισμός η νιότη του κόσμου, θα πρέπει την υπόθεσή του να την αναλάβουν οι ίδιοι οι νέοι. Όχι απλώς σαν μάχιμη ύλη, αλλά σαν πολιτική ηγεσία. Όχι απλώς προσφέροντας τον νεανικό τους ενθουσιασμό, αλλά και τη σκέψη τους, την καθοδήγησή τους. Αυτό συνέβαινε σε όλες τις μεγάλες ιστορικές αναμετρήσεις από την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης. Όσο η γενιά της κρίσης δεν αποκτά τον πρώτο λόγο στην υπόθεση της εξέγερσης, τόσο η «νιότη του κόσμου» θα απομακρύνεται.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)